

Milly Johnson: Téli láng

Töredelmesen bevallom, szeretem Milly Johnson könyveit. Az elsőt tényleg csak kikapcsolódásképpen vettem kézbe. Aztán rájöttem, hogy Milly Johnson mesterien bánik a szavakkal. Igen, ha az ember a medence mellett olvassa félszeggel a körülötte zajló eseményeket figyelve, csak egy romantikus történetet bontakozik ki a lapokon. De, ha jobban van idő befelé figyelni, akkor minden könyvében van valami plusz, amin érdemes elgondolkodni. Legtöbbször az újratekintésről szólnak a könyvek. Sokaknak van egy olyan pont az életében, ahol megérett a helyzet a változásra, de a változtatás elmarad. Akár munkahely, akár lakóhely, akár párkapcsolat, stb. Ezért is olvassuk szívesen Milly Johnson könyveit: ott a főhős előbb-utóbb meglépi azt, amit már rég meg kellett volna.

Igen, szeretem Milly Johnson könyveit. Nem tudom nem szeretni azt az író, aki így ír akkor, amikor egy idős ló – Christopher - élete véget ér:

„- Christopher nem lehetett velünk sokáig – szólalt meg Tim, de elcsuklott a hangja, és nem tudta folytatni.

- Lehet, hogy Christopher nem volt velünk sokáig, de legalább szeretetben és törődésben teltek utolsó napjai – vette át a szót Jacques, miközben mindenhol szívgömb hallatszott.

- Egy kis szeretet sokáig kitart az életben, és azt hiszem, Tim a megmondhatója, hogy Christopher valósággal kivirágzott itt, nálunk. Egyes reggeleken olyan volt, mint egy izgága csikó.

Eve észrevette, hogy mindenki csak úgy issza Jacques szavait. Volt a levegőben egy érzés, amely mindannyiukat összekötötte, bár Eve nem tudta meghatározni, pontosan mi az, de érezte az erejét, azt a meleg, mindent körbeölelő hatalmat, és azt, hogy minden ember, aki összeverődött Christopher sírjánál, mélységesen tiszteli a beszédet mondó férfit.

- Öreg volt már, ezért minden perc, amelyet velünk tölthetett, igazi ajándék volt neki és nekünk is.

– Felhangzott az orrfújók kórusa. – Mindannyian csak annyit kívánhatunk, hogy az utolsó percünkig szeretet vegyen körül bennünket. Isten áldjon, Christopher, öregfiú! Hiányozni fogsz. Bárcsak tovább velünk maradhattál volna, de így is örülünk, hogy egyáltalán megismerhettünk.”

A Téli láng-ban talán egyenesbe jön egy olyan szereplő élete, akit a Fehér esküvőben ismertünk meg. Neki szólnak ezek a gondolatok:

„- Az ember azt hinné, hogy vannak kőbe vésett hagyományok, de változnak az idők – bölcsekedett Serena, miközben Violet ibolyakék szemét festette. – Lássunk például engem! Valamikor csak azon igyekeztem, hogy nagy házam és puccos autóm legyen, de ez már nem így van. Az életben nem ezek a dolgok fontosak, hanem az emberek.”

„Serena elmesélte, hogy a férje katona volt, aki életét vesztette egy bevetésen, Irakban. Így soha nem találkozhatott az ikerlányaival, akik egy hónappal az apjuk temetése után jöttek a világra.”

„- Ha az ember rátalál olyan valakire, akit nyilvánvalóan ön is a magáénak tudhat, kapaszkodjon bele, amíg tud, és élvezzen ki minden egyes pillanatot – magyarázta Serena.”

Még egy idézet a könyvből (és igen, tényleg kétszer szerepel benne):

„Az kívánjuk, bárcsak tovább velünk maradhattál volna, de így is örülünk, hogy egyáltalán megismerhettünk.”

Szigligeti Zsuzsanna